

Transcripciones

UNIDADE 1

De deseño

PISTA 1

2. QUE HORROR!

1.
 - E que tal funciona?
 - Ben, vai perfecto. Ademais é que é moi útil porque che fai masaxes nos pés, nas pernas, sobre todo no pescozo, que eu teño moitísimas molestias... O que che digo, para calquera parte do corpo... É increíble, eh!
 - E é fácil de usar?
 - Si, si, moi fácil. Enchúfase á corrente e xa está.
 - Ah, pois mira, igual compro un porque teño unhas dores nas costas...
 - Ai, pois recoméndocho moito, eh!
 - E é moi caro?
 - Non, non moito.

PISTA 2

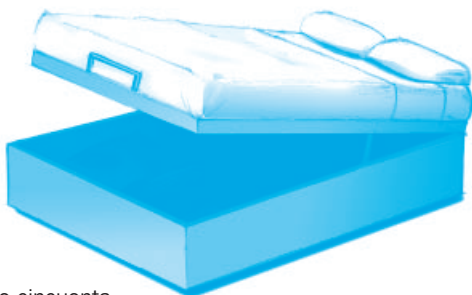
2.
 - Que che parece?
 - É bonita, pero creo que con este vestido non che queda nada ben.

PISTA 3

3.
 - Mira o que nos regalou miña sogra!
 - Uf! Que feo, non?
 - Horroroso. Ademais, non sabemos nin para que serve.
 - Pois será para pór enriba da mesa, para deixar as chaves e iso, non?
 - Ti cres? Non sei... Eu pensaba que era un cinceiro ou algo así, aínda que na casa non fuma ninguén.

PISTA 4

4.
 - Pois é moi práctico. Serve para un montón de cousas: para amasar, para picar, para bater claras de ovo. Fai de todo.
 - E, ademais, non ocupa moito, non?

- Non, que va! Ocupa moi pouco espazo. E vai moi ben, eh, de verdade. Onte fixen unha torta riquísima.

PISTA 5

5.
 - Que práctico, non? Así podes gardar as mantas, a roupa de inverno...
 - Si, é fantástico. Caben un montón de cousas. Ademais, como o meu cuarto non é moi grande... E mira que fácil se abre: levántase por aquí e xa está.
 - Que marabilla!

PISTA 6

6.
 - Pois é facilísima de usar. Ademais, non tes que poñer case aceite. Só pos un pouco de auga, as verduras, ou a carne, ou o peixe, ou o que queiras. E nuns minutos xa está: tes unha comida riquísima e moi sa.

UNIDADE 2

Temos que falar

PISTA 7

4. ESTÁ ENFADADO?

1.
 - Como? Que só tiña un mes? Non pode ser!

PISTA 8

2.
 - Que non fago nada? Iso non é verdade! Prepároche o almorzo todos os días e sempre frego os pratos.

PISTA 9

3.
 - Pois iso non é así. A semana pasada tiven que chegar tarde un par de días, pero porque tiña a muller no hospital. Xa llo comentei ao xefe de Persoal.

PISTA 10

4.
 - Engordei eu? Non, eu diría que non. Estou no meu peso de sempre, creo.

PISTA 11

- 5.
- Raro? Como vou estar eu raro? O que pasa é que estou un pouco canso; nada máis.

5. O XOGO DA VERDADE

PISTA 12

- 1.
- A ver, Anxo que é o que máis che gusta de Olaia?
 - As pernas!
 - Non, home, a ver, digo dela, da súa personalidade.
 - Ah, pois que é moi independente, moi forte, non me gustan nada as mulleres que esperan que os homes decidan todo, e nós decidímolos todo xuntos.
 - Ah, e que é o mellor da vosa vida en común?
 - Pois iso, que facemos moitas cousas xuntos, por exemplo aos dous nos encanta o mar, e saímos moito no barco, pero se ela un día non quere saír... pois vou eu só. Ou se quero saír cos meus amigos ou ela cos seus, pois cada un vai por libre.
 - Ah, iso está moi ben.
 - Pois claro, iso é o bo, que facemos cousas xuntos e tamén por separado, cada un con outra xente.
 - E hai algo que non che guste dela?
 - Mmh, pois mira, non, creo que non hai nada que non me guste dela.
 - E que é o que non che gusta da vosa vida en común, da convivencia?
 - Pois creo que, ás veces, estamos demasiado tempo na casa. Por exemplo, se vai bo día, a min gustaríame saír máis por aí, pero moitas veces quedamos para limpar, lavar roupa, ordenar, é que ela é moi metódica niso, moi ordenada.

PISTA 13

- 2.
- A ver, Olaia, que é o que máis che gusta de Anxo?
 - Fisicamente?
 - Non, del como persoa.
 - Pois que é moi divertido e faime rir moito, cando conta algo é moi gracioso... contando historias... ten moita graza e rimos moito.
 - E que é o que máis che gusta da vosa vida en común?
 - Pois as afeccións que compartimos, por exemplo aos dous nos gusta moito o mar e saímos navegar, gústame o tempo que pasamos xuntos.
 - E hai algo que non che guste del?
 - Pois... dáme pena que non seguisse estudando porque creo que sería un bo arquitecto, extraordinario, é unha pena que plantase a carreira.
 - E que non che gusta da vosa vida en común?
 - Ai... a desorde! E que eu son superordenada e el deixa todo tirado, non sabe onde deixou a carteira, non atopa a camisa que quere, e a min ponme dos nervios. Pero, mira..., parece que vai mellorando!

PISTA 14

6. PERO QUE DIS!

A.

1. A

- Pero, Pablo, que horas son estas de chegar! E seguro que non fixeches os deberes!
- Que si, mamá, non sexas pesada, que xa os fixen na biblio.

PISTA 15

1. B

- Pero, Pablo, que horas son estas de chegar! E seguro que non fixeches os deberes!
- Que si, mamá, non sexas pesada, que xa os fixen na biblio.

PISTA 16

2. A

- Pedro, xa non saímos nunca: nin ao cine, nin cear, nin pasear...
- Que non saímos nunca? E logo non fomos o sábado á casa dos meus pais?

PISTA 17

2. B

- Pedro, xa non saímos nunca: nin ao cine, nin cear, nin pasear...

- Que non saímos nunca? E logo non fomos o sábado á casa dos meus pais?

PISTA 18

3. A

- Non o tomes a mal, pero estás colaborando pouco no traballo.
- Pero que dis! Se a semana pasada quedei todos os días na oficina ata as nove da noite.

PISTA 19

3. B

- Non o tomes a mal, pero estás colaborando pouco no traballo.
- Pero que dis! Se a semana pasada quedei todos os días na oficina ata as nove da noite.

B.

PISTA 20

1.

Sempre chegas tarde á clase.

PISTA 21

2.

Sempre che soa o móbil na clase. Non sabes que está prohibido?

PISTA 22

3.

Por que non fas nunca os exercicios?

PISTA 23

4.

Silencio, por favor, sempre estás falando na clase!

PISTA 24

5.

Por que non prestas atención na clase?

PISTA 25

6.

Na clase, deberías falar sempre en galego.

UNIDADE 3

Misterios e enigmas

PISTA 26

2. EXPERIENCIAS PARANORMAIS

- Pois a min unha vez pasoume unha cousa moi rara.
 - Ai, si?
- Si. Estaba en Xapón e era de noite e fun durmir. Deiteime e púxenme a pensar nas miñas cousas... Non sei, supoño que me sentía soa, era moi nova e estaba lonxe da casa.
 - Cantos anos tiñas?
- Vinte e un. E, de súpeto, sentín unha presenza. Unha presenza entre a parede e a cama. Ou sexa, a cama estaba xunto á parede, e entre a parede e a cama...
 - Pero, dentro da cama?
- Dentro da cama, notei que había alguén que estaba aloumiñándome a cara, que me daba un bico... De verdade, estaba alucinada.
 - E que fixeches?
- Asustarme! Asusteime moito.
 - Pero... Tocaches, a ver se había alguén ou...?
- Claro! Non había nada, non había ninguén. Eu tiña... eu estaba coa luz apagada, tentando durmir e non había ninguén...
 - E que pasou logo? Foise a persoa?
- Si, si. Despois deixaron de tocarme e quedei paralizada completamente e non me podía mover.
 - Vaia susto, non?
- Nin che quero contar! Asusteime moitísimo. Tiven que me tirar da cama para poder moverme. Increíble, de verdade. Espero que nunca máis se repita. E iso que eu non cría nada nesas historias...

UNIDADE 4

Boas novas

PISTA 27

2. UN XORNAL

1.

Despois de varios anos de obras, dúbidas e discusións, por fin se finalizou a Cidade da Cultura. A conselleira de Cultura explicou que pretende que as instalacións sexan unha referencia para toda Galicia e un atractivo turístico importante tanto para Santiago de Compostela como para toda a comunidade. Con todo, diversos colectivos manifestaron que, malia a finalización das obras, a Cidade

da Cultura aínda presenta moitas incógnitas en relación cos seus contidos e a orientación que terán algúns dos seus edificios.

PISTA 28

2.

A rebaixa de impostos é a noticia máis destacada tras o Consello de Ministros. O ministro de Economía, en rolda de prensa, confirmou que a partir deste mesmo ano haberá unha importante rebaixa nos impostos. Esta medida estará acompañada, ademais, dun aumento nas axudas aos parados. O líder da oposición, pola súa parte, declarou que tales medidas lle parecen unha estratexia claramente electoralista, tendo en conta que estamos a dous meses das eleccións xerais.

PISTA 29

3.

Hoxe inaugurouse a primeira liña de metro de Vigo. Toda a corporación municipal, así como representantes das administracións autonómicas e estatais, participaron no acto inaugural. Con ela, satisfaise unha antiga reivindicación municipal e complétase o seu sistema de transporte. O traxecto unirá de norte a sur a cidade en dez minutos e contará con seis estacións. De todos os xeitos, o alcalde expresou o seu desexo de que futuras ampliacións poidan facilitar a conexión de Vigo coa súa área metropolitana.

PISTA 30

4.

O Consello de Nacións Unidas aprobou onte en sesión extraordinaria o peche e desmantelamento de todas as instalacións dedicadas á produción de armamento nuclear. A resolución, aprobada por total unanimidade, supón un paso moi importante na desnuclearización do planeta. As Nacións Unidas anunciaron que enviarán observadores internacionais a todo o mundo, para vixiar moi de cerca o cumprimento da resolución. Estes equipos de observadores comprobarán que as instalacións se desmantelan realmente e de forma adecuada.

PISTA 31

4. SOUBÉCHELO?

1.

- Oíches? Soubeches o de Fernando, o futbolista?
- Si, lino no xornal. Parece que se retira, non?

PISTA 32

2.

- Oíches, Pedro, que sabes do de García?
- Din que dimitiu por cobrar comisións ilegais, non?

PISTA 33

3.

- Viches o que acaban de inventar en Xapón?
- Non, que?
- Un tecido novo increíble, que protexe da calor e do frío.

PISTA 34

4.

- Oíches, ao final que pasou co do barco ese?
- Pois que afundiou preto da Costa da Morte.

PISTA 35

7. PERO TI QUE CONTAS?

A.

As eleccións celebradas onte domingo en Palandia déronlle a vitoria a Sonia Margulis, candidata do Partido da Muller que obtivo máis do 88% dos votos. Na súa primeira comparecencia pública tras a vitoria, Margulis, presidenta e fundadora deste peculiar partido, non ocultou a súa satisfacción e anunciou que o seu goberno estará composto por 10 mulleres e 10 homes. A presidenta electa lembrou que, tal e como prometera durante a campaña electoral, a prioridade do seu goberno será a igualdade entre mulleres e homes.

PISTA 36

C.

Hoxe coñeceuse o testamento do famoso deseñador Samuel Müel, uns dos homes máis ricos de Palandia. Müel deixoulle a súa fortuna, calculada en máis de 80 millóns de euros, á Asociación de Animais do seu país. A familia de Müel mostrou a súa profunda decepción e asegurou que levaría o caso á xustiza de Palandia. Müel, un recoñecido modisto e deseñador, fíxose rico nos anos 90 e chegou a ser moi coñecido no mundo por ser o primeiro deseñador de complementos para cans, gatos e cabalos.

UNIDADE 5

Eu faríao se...

PISTA 37

2. E TI, FARÍALO?

1.

- E a ti, gústanche as tatuaxes?
- As tatuaxes? Si, moitísimo! Incluso teño unha. Discretiña, iso si, eh?
- Ah, si? Onde?
- Nada, é moi pequena, nas costas.
- E que é?
- Un cabaliño de mar. Queres velo?
- Oi, si. A ver?

PISTA 38

2.

- E a ti que che parece a moda dos *piercings* e as tatuaxes?
- A verdade é que me parecen máis bonitas as tatuaxes que os *piercings*. Algunhas tatuaxes son verdadeiras obras de arte.
- É certo.
- Os *piercings* tamén me gustan. Pero... non sei. Os que se poñen na lingua parécenme moi chistosos.
- E por que non pos un?
- Non, non. Eu non. Xa son moi maior para esas cousas. Pero coido que se fose máis novo, poría un.

PISTA 39

3.

- E a tí?
- A min, os *piercings* parécenme horribles. Non sei como poden facer eses furados. A verdade é que me dá un pouco de noxo.
- E as tatuaxes?
- As tatuaxes? Hmm! Non sei... Non me desagradan totalmente, pero eu nunca faría unha porque moitas veces, non sei..., é unha cousa que decides facer un día e, despois, xa non podes facer nada, tes que levala de por vida!

PISTA 40

4.

- E a ti, gústanche?
- Que se me gustan os *piercings* e as tatuaxes? Pois non sei. Depende. A xente que vai chea de *piercings* e de tatuaxes, non sei, non me gusta demasiado. Pero ás veces vexo xente que leva unha cousiña pequena, unha tatuaxe bonita...
- Xa. E ti, farías unha?
- Pois mira, igual si. Faría unha discreta, nalgún lugar pouco visible, iso si.

PISTA 41

7. POBRE MANUEL

1.

- No sei que dicirche Manuel, porque non teño fillos, pero se estivese no teu lugar falaría cos profesores, levaríaa ao psicólogo, non sei, ao mellor necesidades unha terapia familiar.
- Mmm.
- Ademais, seguro que ela tamén o está pasando fatal.

PISTA 42

2.

- Mira, Manuel, o meu fillo cando tiña quince anos era igual ou peor, pasámolo fatal. Así que non sei... poderíalle dicir que levase os seus amigos, para coñecelos, á casa da praia, por exemplo.

PISTA 43

3.

- O seu comportamento é normal, a súa filla só quere demostrar a súa independencia, recoméndolle que fale con ela, pero que respecte o seu espazo, é que a rapaza necesita atopar a súa identidade, definirse con respecto aos adultos, ademais todos temos dereito a unha vida privada, e unha adolescente aínda máis.

PISTA 44

4.

- Mira,ta Manuel, a nena o que ten é moita liberdade para a súa idade, permíteslle demasiadas cousas, home!, que a tedes moi consentida! O que deberías facer é obrígala a estudar, e controlala para saber que fai e a onde vai e con quen, e que estea na casa antes das nove, e nada de saír as fins de semana. Xa verás como cambia o conto!

UNIDADE 6

E que che dixo?

PISTA 45

1. RAPAZ PARA TODO

- Ola, Lucho. Xa estás mellor?
- Si, si. Esta mañá estaba medio mareado, pero xa estou ben.
- Vale. Mira, espérate unha tarde completiña, eh? Tes que facer un chea de cousas.
- Dime, entón. Que hai que facer?
- A ver, o primeiro, o máis urxente, tes que ir á copistería facer tres copias do contrato do señor Carballo, este de aquí, vale? É que a fotocopiadora volve estar rota. Sábelo, non?
- Si, si.
- Ben, a ver se tes un momento e podes arranxala.
- Vale, ben.
- Que máis? Ah, si. Moi importante. Tes que ir levar o coche do xefe a lavar, que cho deixen coma novo, eh? E despois volves aquí, recolles o xefe e lévalo ao aeroporto. A ver... O seu avión sae ás sete e media. Así que tes que saír de aquí ás cinco e media.
- Vale, de acordo.
- E aínda hai máis. A ver... a cafeteira, outra vez non funciona. E é nova; así que deberías levala á tenda a ver que lle pasa e, se é que lle pasa algo, que cha cambien.
- E xa está, non?
- Non, unha cousa máis, cando poidas, fai dúas copias da chave da oficina.

PISTA 46

3. MENSAXES

1.

- Miguel, son mamá. Como estás, fillo? Ben? Oíches, que teño que falar contigo, pódeme chamar antes das tres ao móbil? Veña, un bico.

PISTA 47

2.

- Miguel, Miguel, estás aí? Xa vexo que non. Son Rita. Mira, se oes esta mensaxe, faime un favor, recólleme no traballo ás sete. Cres que podes? Anda, vémonos.

PISTA 48

3.

- Ola, son Tati. Miguel, xa sabes que tes que mercar o viño para a cea de hoxe, lembrás? Pois iso. Oíches, e aféitate, por favor, que é unha cea cos meus xefes. Un bico.

PISTA 49

6. TEN VOSTEDE EXPERIENCIA?

1.

- Departamento de Recursos Humanos, bos días, dígame?
- Ola, bos días, mire, chamo polo anuncio que acabo de ver no xornal.
- Si, entendeu vostede ben de que se trata?
- Si, ademais xa teño experiencia no sector.
- Ah, perfecto, impórtalle se lle fago algunhas preguntas?
- Non, non, por suposto.
- A súa experiencia foi en hoteis?
- Non, foi en restaurantes, durante tres anos.
- Ah, moi ben. Mire, estamos buscando alguén que se poida encargar da zona sur nun proxecto novo que temos, buscamos alguén que poida facer críticas de hoteis e restaurantes. Ten vostede vehículo propio?
- Si, si.
- E estaría vostede disposta a viaxar; por exemplo, podería pasar dúas semanas fóra da casa?
- Si, si, xa o fixen, ademais gústame.
- Ademais gústalle comer ben, non?, xa sabe que iso é moi importante para este traballo.
- Si, si, non hai problema, ademais son especialista en viños.
- Moi ben, pois mire, por que non nos envía o seu currículo e concertamos unha entrevista?
- Vale, perfecto, pois moitas grazas.
- De nada, a vostede.

PISTA 50

2.

- Ola, bos días.
- Bos días, sente por favor.
- Grazas.
- Vexo que ten vostede un currículo moi interesante, vexo que escribiu vostede para a revista *Comedere* durante dous anos.
- Pois si, do ano 2000 ao 2003 traballei para eles, e fun a autora principal das guías dos anos 2001 e 2002, e nas dúas seguintes encargueime da sección de viños.
- Imaxino que coñece as nosas guías *Gampra*.
- Si, evidentemente, e debo dicir que no seu campo son as mellores do mercado.
- Grazas, nós tamén o pensamos. Mire, dentro de dous anos imos publicar cinco novas guías, e necesitamos unha persoa que se encargue da zona sur do país.
- Ah, que interesante.

PISTA 51

9. PARELLAS, MENTIRAS E PISOS DE ALUGAMENTO

- Mira, se finalmente alugamos un piso xuntos, poderíamos buscar un así antigo, no centro...
- No centro? Uf, non sei! A min gustaríame algo máis tranquilo, cerca do porto ou así. O centro non me gusta nada, Isa, e ademais os pisos antigos... buf! Mellor algo novo, non?
- Ah, pois, si, non sei... Ai, Fran, non sabes as ganas que teño de atopar un piso, estou farta xa de vivir cos meus pais. A ti tamén che apetece saír de casa, non?
- Eu teño moitas ganas de vivir no meu propio piso e apetécame moito vivir contigo, en serio, vai ser xenial!
- O malo é que atopar piso vai estar supercomplicado, seguramente temos que ir todas as tardes ver pisos, porque hai que ver uns cantos antes de escoller.
- Polas tardes? A min vaime fatal, eu adestro todas as tardes e non podo faltar a ningún adestramento.
- Ningún día?
- Que non, que non!, polas tardes imposible.
- Pois mira, eu teño un amigo que traballa nunha axencia inmobiliaria, se queres xa vou eu con el ver pisos.
- Vale, perfecto!
- Vale, vouno ver esta mesma tarde, pareceche ben?
- Perfecto, se ti te encargas de buscar piso, mellor. Ademais, se tes ese amigo que traballa na axencia, seguro que ten algún piso que estea ben e non é moi caro, non?
- Bah! Iso se hai sorte, porque...

UNIDADE 7

Só ou acompañado?

PISTA 52

6. TENDENCIAS

1. A.

- A min, a verdade é que viaxar soa abúrreme unha chea, para min onde estea unha viaxe organizada!, que te levan ver todo o que se pode ver, que podes comentar cos compañeiros o que che gusta e o que non, porque... imaxínate que me atopo eu soa nun país no que non falo o idioma e claro... con quen falo?, onde vou comer? Non, non, a min todo organizadiño e a pasalo ben!

PISTA 53

1. B.

- Eu prefiro viaxar só, organizar eu as miñas viaxes e ir ao meu ritmo, parar onde quero e cando quero e visitar o que me apetece, sen ter que esperar por ninguén. Prefiro ir ao meu aire, falar cando quero e con quen quero, ademais é a mellor maneira de coñecer xente do lugar.

PISTA 54

2. A.

- Oi! Eu traballar soa na casa é que non podería, que va! Se fose tradutora ou algo así, pois non sei como me organizaría, supoño que estaría despistada, facendo as cousas da casa, vendo a tele, falando por teléfono... A verdade é que eu prefiro ter compañeiros de traballo, ver xente, relacionarme, ir á oficina, non sei... o de traballar na casa non o vexo para min.

PISTA 55

2. B.

- A min gústame traballar só, ao comezo custoume, pero agora non o cambiaría por nada. É que eu traballo para unha editorial, entón organízome como quero: se teño moito traballo, pois apuro máis durante dous días e despois estou libre.

PISTA 56

3. A.

- Pois é que eu non me imaxino soa na casa estudando inglés diante do ordenador, chateando con persoas que non coñezo de nada, porque como eu xa levo moitos anos estudando inglés na mesma academia, pois xa fixemos un grupo de xente moi riquiña e levámonos moi ben. Ademais, o profesor xa nos fai as clases adaptadas ao noso nivel.

PISTA 57

3. B.

- Pois eu xa probei todos os sistemas, o presencial en grupo e os individuais por Internet, e a verdade é que a min o que máis me gusta é o individual, porque o servizo é personalizado, o titor adáptase ás túas necesidades, ademais eu conéctome cando me apetece, cando estou motivado e iso axúdame, porque se tivese que ir a unha clase nun horario estrito, buf! Creo que non podería, ao mellor se tivese que facer unha carreira moi complicada, pero mira... tamén coñezo xente que fixo mestrados a distancia e estaban supercontentos.

UNIDADE 8

Maneiras de vivir

PISTA 58

2. DIME CON QUEN ANDAS E DIREICHE QUEN ES

1.

- Lembran o famoso dito “dime con quen andas e direiche quen es”? Pois hoxe, no noso programa, temos tres convidados que nos explicarán como e con quen comparten as súas afeccións, os seus gustos, os seus valores. Darannos unha visión da súa particular forma de vivir. Boa tarde. A nosa primeira invitada é Lucía, unha afeccionada ás motos.
 - Afeccionada ás motos... *escuterista* mellor. A min gústanme as motos *escúter*.
 - E como definirías os *escuteristas*?
 - Se tivese que escoller unha palabra, sería liberdade. A afección ás motos é moito máis ca unha afección, é unha forma de vida. Son moitas cousas. A min gústanme as motos, reunirme con *escuteristas*, a música mod, viaxar por estradas secundarias coa Vespa. Fixen o Camiño de Santiago tres veces.
 - Mmm! Tres veces o Camiño de Santiago?
 - Si.
 - Interesante. E cantas motos tes?
 - Pois xa teño cinco no meu garaxe...
 - Cinco?
 - Si, si, cinco. Pero coñezo xente que ten máis de dez. É que o máis interesante de todo isto é rescatar motos vellas e poder arranxalas cos teus amigos e, claro, con outros *escuteristas*.
 - E existe algún club de *escuteristas*?
 - Buff. Si, hai moitos en todo o mundo. Eu pertenzo a un e reunímonos as fins de semana, fanse entregas de premios. É xenial.
 - Perfecto, moi ben. Grazas Lucía e queda aquí con nós.
 - Vale!

PISTA 59

2.

- Imos coñecer agora o noso segundo invitado, Andrés Hortas. Andrés é un *ciberadicto*.
- Poi si, son un fanático dos ordenadores. Paso horas e horas diante do ordenador navegando.
- E non te sentes só?
- Non, para nada. Hai toda unha comunidade de xente coma min e estamos en contacto a través de *chats*, foros, *emails*... A verdade é que non necesitamos vernos para coñecérmonos. Encántannos os videoxogos, entón baixámoslos da rede, intercambiámoslos...

- Mmm! A vosa comunidade está formada por xente moi nova, en xeral, non si?
- Si, pero non é un fenómeno para adolescentes unicamente. De feito, algúns dos máis altos directivos das empresas tecnolóxicas tamén o son. E, eu, por exemplo, agora contaxiei a meu avó, que dende que se xubilou pasa moito tempo navegando pola rede. Eu convertíno nun *geek*.
- Nun *geek*?
- Si, algúns chámannos *geeks*.
- E onde vos encontrades normalmente?
- Mira, os nosos lugares de encontro, ademais da rede, son empresas de Internet e tecnoloxía. Ademais, os clubs de xogos de rol, as tendas de informática, os salóns recreativos, os cibercafés e os locais de xogo na rede... Ah! E tamén as conversas de Star Trek ou Star Wars...
- Mmm! Moi interesante. Grazas, Andrés.
- De nada.

PISTA 60

3.

- Tamén temos connosco a Xoán Antonio Bermúdez, presidente da Asociación de Nudistas. Señor Bermúdez, que é o nudismo?
- Para nós, o nudismo é unha forma de vida: é unha concepción filosófica da nudez que considera que o corpo humano é nobre na súa totalidade. E a nudez integral, practicada en lugares e circunstancias adecuadas, nunca é obscena, nin vergonzosa, nin excitante, nin ridícula, senón que sempre é natural, sa; é bonita, é auténtica.
- Moi ben, pero como se pode compaxinar esta filosofía coa vida diaria?
- É que a nós, os nudistas, gústanos facelo todo nus porque nos dá unha gran sensación de liberdade. Estamos cómodos con iso. Nós imos ás praias nudistas ou imos de vacacións aos cámpings ou aos centros nudistas... E claro, gústanos ir nus pola casa: é que o encontramos saudable, cómodo. É agradable.
- E cal é o obxectivo da asociación?
- Ah, o noso obxectivo é que non haxa clubs ou praias nudistas. É que nos cremos que as praias nudistas son unha especie de gueto: uns currunchos, non sempre bonitos, onde a administración nos quere colocar, para termos como controlados, para que non molestemos. Se a sociedade estivese preparada cada un teríase que poder espir alá onde quixese. O que é evidente é que non nos espimos para mostrarnos aos outros. Facémolo porque nos gusta, encontrámonos ben. E, por certo, cada día somos máis.
- Tres formas de vida ben diferentes. Queren saber máis sobre o tema? Pois abrimos as liñas e esperamos as súas chamadas.

UNIDADE 9

Como non o sabía...

PISTA 61

3. COMO NON O FIXECHES!

1.
 - Ola, Olga, que che pasa?
 - Ah, que estou un pouco triste!
 - E iso?
 - Porque fun ver hoxe o exame de galego e fallei todos os tempos en pasado, non o entendo.
 - E logo?
 - Pois porque estudei moito, incluso unha táboa completa coas formas verbais, e non entendo como case todas estaban mal.
 - Pero por onde as estudaches?
 - Polos apuntamentos de Marc.
 - Como fixeches iso? Co despistado que é!
 - Cala, ho! Agora non mo lembres. Que deixada son!

PISTA 62

2.
 - Ola, John! Que, como che vai? Estás contento na cidade?
 - Si, si, moito, a familia coa que vivo é encantadora.
 - Servirache de axuda para mellorares o galego, non?
 - Pois non creas, porque falamos bastante en inglés e onte, por exemplo, estiven mirando o telexornal e non conseguín entender case ningunha noticia.
 - Pois tampouco é tan difícil, eh?
 - Xa o sei, pero creo que descoidei esa parte e agora está a piques de rematar o curso.
 - Ti tamén, home! Debiches de falar máis galego na casa!

PISTA 63

3.
 - Mi madriña! Cantas faltas de ortografía tiven na carta que nos mandou a profe!
 - Si? Moitas?
 - Unha chea. Non sei por que?
 - Liches os libros que che recomendou?
 - A verdade é que non. Pásase tan ben en Santiago, que descoidei un pouco os traballos.
 - Entón non te queixes. Debiches de lellos e xa verías como tiñas unha ortografía mellor.

PISTA 64

5. REPROCHES

1.
 - Pois ao final non lles dixen aos meus pais que pensaba divorciarme, pero soubérono por outra persoa e tomárono moi mal.
 - Claro, e con razón. Sinceramente, creo que llelo debiches contar ti mesma...

PISTA 65

2.
 - Teo quería facer o cruceiro cos seus amigos, pero logo non foi porque non lle chegaban os cartos.
 - E como non llos deixaches? Co boiño que é, merecía, non?

PISTA 66

3.
 - Pedinlle ao meu irmán unhas fotos de cando era pequena, porque el é quen garda as fotos da familia, e resulta que non mas quixo dar. A ti paréceche normal?
 - Muller, a min non! Púidochas deixar, por suposto. Se ao final son de todos...

PISTA 67

4.
 - Síntoo, pero mañá non poderei vir traballar porque teño un exame na universidade.
 - E non mo puidiches dicir antes? Co difícil que é atopar unha substituta...

PISTA 68

5.
 - Bego quedara de chamarme antes de ir a Arxentina, porque quería facerlle un encargo, pero acaban de me dicir que xa está de volta.
 - Que raro, non? Puido dicircho, se non lle custaba nada...

UNIDADE 10

Escollas

PISTA 69

2. DESCULPAS DE MAL PAGADOR

1.

- A ver García, como explica este balance comercial tan lamentable?
- Pois non foi culpa do departamento. Todo foi debido ás dificultades que ten o sector, xa que agora hai un exceso de importacións que dificultan a rendibilidade do produto. E pola chegada de artigos doutros países, estamos cos problemas que estamos. Eu, se me permite, suxiro uns axustes dos prezos de mercado.
- García, non bote balóns fóra, límítese a contestar ao que lle preguntan.
- Vale, vale.

PISTA 70

2.

- Rosalía, non entendo como a contabilidade puido ir mal. Como non detectamos isto?
- A ver, houbo tantos problemas que xa non sei por onde empezar. Como o contable estivo enfermo boa parte do ano, tivemos que contratar un bolseiro e tardou dous meses en entender as contas da empresa e o que queriamos que se fixese. Logo, cando empezaba a entender a dinámica, os dous administrativos colleron vacacións.
- Colleron vacacións!!!
- Si, é que xa lles tocaban, e entón, dado que estabamos na fase de redución de persoal, o bolseiro tamén se tivo que ocupar da parte administrativa, e só agora ao final nos decatamos de que a contabilidade non ía demasiado ben e os balances non eran positivos.
- Meu Deus!

PISTA 71

3.

- Augusto, quero unha explicación clara e precisa de por que baixou tanto a produción na empresa. Vostede, que é o xefe de taller, digo eu que a terá.
- Pois claro que a teño. Foi pola substitución das máquinas vellas polas novas, que non hai ninguén que as entenda. Estivemos máis de dous meses a tentar entendelas, ata que, por fin, soubemos como funcionaban. Pero non crea vostede que resulta moi doado, eh?
- E o encargado do mantemento?
- Ah! Como as instrucións estaban en alemán...

PISTA 72

6. TOMAR DECISIONS

1.

- Hai seis meses que descubrín certas irregularidades na contabilidade da que era responsable a miña compañeira Azucena. Pedinlle explicacións e díxome que estaba pasando un mal momento, que o seu marido estaba en paro e que ela soportaba todos os gastos familiares. Teño que dicir que Azucena e eu somos amigos desde hai anos e pediume que non o contase, que ela devolvería os cartos. Eu deille un prazo de seis meses para devolvelos, pero ao cumprirse comprobei que non os devolvera e por iso decidín contalo.

PISTA 73

2.

- Sinto moito o que pasou, pero é que estaba desesperada, o meu marido no paro, a hipoteca, os meus fillos, e que non vin outra saída e collín os cartos. Pensei que os podería devolver e por iso lle pedín a Álvaro que non me delatase, tamén o sinto moito por el porque somos amigos e non quería involucralo nos meus problemas. Non sei se podo arranxar este estrago... Entendo que me despidan a min, pero que despidan tamén a Álvaro non mo vou poder perdoar nunca.

PISTA 74

8. ESCOLLAS NA VIDA

1.

- Tomaches algunha decisión que tivese un efecto importante na túa vida?
- Pois si, cando era pequena facía ballet e era moi sacrificado, moitas horas despois do cole, e algúns sábados. Encantábame o ballet, pasábao moi ben, pero eran tantas horas de ensaio, e eu non tiña tempo libre para min, nin para os meus amigos.
- Claro, ti querías saír cos amigos, e tal.
- Pois si, a esas idades é que non tes nada claro e a min o ballet supúñame moito tempo, e acabei por deixalo. Pero ás veces penso que, se non o deixase, se cadra sería unha bailarina famosa.

PISTA 75

2.

- Tomaches algunha vez unha decisión que tivese un efecto importante na túa vida?
- Pois si, claro, hai 3 anos a miña situación en Venezuela, que é o país de onde veño, non estaba ben, porque perdera o traballo e as perspectivas de obter algo non

eran moi boas. E, claro, tiña un amigo que veu para Galicia e díxome que aquí había máis oportunidades... E como tamén teño familia galega, pois decidín cruzar o charco e, efectivamente, ao chegar aquí, abríronse moitas portas para min.

- E estás contento?
- Moito, moito. Coñecín xente marabillosa, o país é fermosísimo e estou seguro de que, se quedase alí, a miña situación non sería tan boa como a que teño agora.

PISTA 76

3.

- Tomaches algunha vez unha decisión que tivese un efecto importante na túa vida?
- Pois unha non, moitas, pero así unha que poida recordar foi na escola. Eu estaba nun cole de monxas coas miñas primas, a miña irmá. E... a idea que tiñan os meus pais e os meus tíos era que, ao rematar os estudos, pois..., que nos puxésemos a traballar, nunha oficina ou así.
- Ou sexa que querían que foses secretaria.
- Si, e non é que houbera problemas económicos, pero era a idea, o destino que tiñamos todas marcado, estudar ata os 16 e despois empezar a traballar. E un ano veu unha profesora moi nova, moi simpática e contábanos aventuras de cando ela estaba na facultade, e fíxonos cambiar de idea, de que o mundo non acababa aí, que a educación non remataba aos 16 anos. Entón eu rebeleime e dixen que quería estudar e ir á universidade.
- E os teus como o tomaron?
- Pois tiveron que loitar un pouco, pero a min axudoume moito o ambiente do cole, e da profesora, que convenceu os meus pais, como sacaba boas notas, e tal.
- Así que foi pola profesora?
- Si, e se non fose así, pois non estudaría e a miña vida sería coma a das miñas primas, non sei, nin mellor nin peor, diferente.